

[Hartel.]

befolkningen nu ser med større Interesse paa Forsvarsspørgsmaalet end tidligere — det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen har for øvrigt sekunderet denne Udtalelse —, vil jeg sige, at det glæder os. Vi kan ogsaa anerkende, at der er nogen Berettigelse i den Motivering, Statsministeren har givet herfor, nemlig at Arbejdernes Kaar nu er af en saadan Art, at de kan hæve sig op til at have videre Interesser. Men naar den højtærede Statsminister staar paa dette Standpunkt, maa det ogsaa være naturligt, at han drager Omsorg for, at andre Grupper af Befolkningen kan faa samme Grund til at have Glæde ved deres Fædreland og Tryghed ved Forholdenes Udvikling. Jeg tænker her særlig paa Landbefolkningen og den økonomiske Stilling, den i Dag befinder sig i. Det er ikke, fordi jeg mener, der er nogen forsvarsnihilistisk Indstilling inden for Landbefolkningen, men naar man erkender, at gode Kaar kan give Grundlag for en forsvarsvenlig Holdning, vilde det være naturligt, om man gennem en god økonomisk Politik var med til at opbygge og fastholde denne Forsvarsvilje hos alle Grupper af Befolkningen.

Jeg skal til Slut over for de foreliggende Lovforslag gentage, hvad jeg sagde ved første Behandling, at hvis disse Forslag havde været en fremstrakt Haand, et Forsøg paa at skabe en Ordning, som kunde samle videre Kredse, vilde vi være tilbøjelige til at støtte dette Forsøg. Men efter det Forløb, som Sagen har taget, efter Udvalgsbehandlingen og Udtalelserne i Dag, har jeg forstaaet, at Lovforslagene mere er et Partidiktat end et Forsøg paa en samlende Løsning, og naar dette er Tilfældet, maa jeg gentage, at under denne Synsvinkel er vi ude af Stand til at støtte Regeringsforslagets Gennemførelse, og vi maa overlade det til Regeringspartierne at gøre dette paa eget Ansvar.

Oluf Pedersen: Den Militærdebat, der er ført her i Rigsdagen dels ved første Behandling og dels igen i Dag, har ikke ændret, men tværtimod bekræftet den Opfattelse hos mig, at Talen om, at Danmark kan have militære eller krigsmæssige Opgaver, er en farlig Tale. For mig er der ikke Spørgsmaal om af økonomiske Grunde at spare nogle Millioner Kroner, men jeg tror, at jo mere Militær Danmark har, des større Fare er der for vort Land. Derfor foretrækker jeg i Modsetning til det ærede Medlem Hr. Westermann Tobaksrøgen fremfor Krudtrøgen.

De af Regeringspartierne stillede Ændringsforslag er ikke væsentlige, de betyder ikke, hvad vist mange havde frygtet, en yderligere Forøgelse af Oprustningen. Jeg hilser med Tilfredshed, at der ikke er kommet et Forlig i Stand mellem Regeringspartierne og Venstre eller de Konservative. Jeg vil ikke anbefale at stemme imod de stillede Ændringsforslag, men at man afholder sig fra at stemme derom.

Regeringen er jo, efter hvad Lovforslagene, saaledes som de forelaa ved første Behandling, og saaledes som de foreligger nu, viser, desværre — og det kan det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen ikke komme bort fra — rendt fra sin gamle nøgterne Opfattelse, fra den sunde Vurdering af, hvilke Opgaver og Muligheder Danmark kunde magte. Man er, og det beklager jeg, kommet over til Venstres og de Konservatives naive Opfattelse af, hvilke krigsmæssige militære Opgaver Danmark har. Det er beklageligt, og det er ikke mindst uforstaaeligt, naar man ser hen til den Baggrund, der har været for, at den nuværende Forsvarsminister er kommet til at indtage sin høje Post, naar vi ser hen til, at det utvivlsomt er sket paa Baggrund af den udmærkede Pjece — den i mange Henseender udmærkede, men paa visse Maader noget overdrevne Pjece —, som den højtærede Minister udgav under Titelen: Afrust vort Land. Det er en Pjece, hvis hele Indhold alene fremgaar af de Overskrifter, som findes i den, Overskrifter, hvori det bl. a. siges under Omtalen af Militærordningen af 1922 — den Ordning, som man nu opretholder —: Uden Bukser og Gevær, Svindel, Svindel og atter Svindel til 1 Mill. Kr. om Ugen, Danmarks Dødsdom, Danmark kan ikke forsvare sig, sindssvage Planer o. s. v.

Det er jo en meget skarp Dom, den højtærede Forsvarsminister her fælder over et Forslag, der er ganske paa Linie med det, han nu selv har stillet. Den højtærede Forsvarsminister vendte sig dengang kraftigt imod et saadant Forslag, sammenlignede Vestremænd med Prof. Labri og var i det hele taget saa onskabsfuld, man vel kunde være. Efter at vedkommende Professor er afgaaet ved Døden, er der næppe Tvivl om, at der er en Titel ledig, som maaske kunde anvendes af det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen.

Det er for mig at se urimeligt, at man gaar ind paa den Tanke, at Danmark skal have militære Opgaver. Jeg siger ikke dette, for at det skal være en Undervurdering af vor Nation, tværtimod. Men Danmark bør ud fra etiske Grunde saavel som ud fra en